

Το ρυθμικό κλάμα του θουπιού μέσα στην απόλυτη σιγή συνέργησε να βαρύνουν τα μάτια της Θεοδώρας. Κι όπως ήταν μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, είδε τον Θεοφάνη να στέκεται στο κατώφλι. «Επήα τζι έρκουμε» της είπε «μα έρκουμε άλλωσπως». Έκανε ν' ανοίξει το στόμα να ρωτήσει, να μάθει μα φωνή δεν βγήκε, κι ο Θεοφάνης χάθηκε μ' ένα γλυκόπικρο χαμόγελο ...

Πετάχτηκε από τα ρούχα αλαφιασμένη. Έρθε ο άντρας της; Τον είδε στο ξύπνιο της για τον φαντάστηκε στ' όνειρό της; Και τι λόγια ήταν αυτά που της είπε; Κοίταξε δίπλα της την Μαρίτσα, την κόρη τους να κοιμάται αμέριμνα σαν κάθε μέρα, κι αυτό την ησύχασε με κάποιο τρόπο. Και μιας και δεν είχε απάντηση, έγειρε πίσω στο στρώμα. «Θα 'ναι που έλειψε πολύ τούτη τη φορά. Ήταν καλοκαίρι ακόμα σαν έφυγε και όπου να 'ναι έρχεται ξανά καλοκαίρι» ...

Την επόμενη μέρα το σκεφτόταν ξανά και ξανά μα εξήγηση άλλη δεν εύρισκε. Θα ναι γεννήματα του νου της από την προσοχή μετά την παράξενη καθυστέρηση του γυρισμού του...

Αυτός ο Απρίλης μπήκε νεκατωμένος. Πότε καυτός σαν το κατακαλόκαιρο, πότε δροσερός κατά πως πρέπει να είναι. Η οξυνιά που με τόση φροντίδα έφερε και περιποιήθηκε ο Αρακλείτης, οι οξυνιές κατ' ακρίβεια, γιατί από εκείνη την πρώτη αγγονιστήκαν κι άλλες δύο, είναι ολάνθιστες και η μυρωδιά των ανθών τους επισκιάζει κάθε άλλη μυρωδιά της άνοιξης στο περβόλι. Ο Απρίλης είναι γεμάτος ευωδιές. Από τα φυτα και τα λουλούδια, κι από τους φούρνους της Λαμπρής που θ' ανάψουν σε λίγο καιρό. Οι γυναίκες του Κατζούρη έχουν πολλή δουλειά να κάνουν μέχρι τότε καρτερώντας εκείνες τες μέρες. Όπως και τώρα που εκαπαλιαστήκαν πρωί πρωί να κάμουν το γάλα κάτω από το ψηλό κυπαρίσσι στην άκρη του περβολιού. Το άσπρο ανάλατο τυρί είναι απαραίτητο για τες

πολυτέλειες του Πάσχα, γάλα κουβελινό και αιγινό. Μόνο. Όχι πως διαφέρουν πολύ οι διαδικασίες που κάμνουν γύρου γύρου του χρόνου για την αναρή και το χαλλούμι. Έχει τες ιδιοτροπίες του αλλά περισσότερο ξεχωρίζει γιατί γίνεται μια φορά τον χρόνο για την συγκεκριμένη περίπτωση. Αφού στεγνώσει λίγο στα καλαθούρκα που τα κάμνουν οι ίδιες με σκλινίτζια, φυλάουν το σε τόπο ευάερο να στραντζίσει και να είναι έτοιμο για χρήση όταν έρθει η ώρα.

Κάθε μέρα και κάθε ξεχωριστή δουλειά έχει το κίνητρό της που τους κρατά όλους σε εγρήγορση. Αγόγγυστα. Κάποιες, τες περισσότερες, δουλειές τες κάνουν όλες μαζί. Όπως αυτή που κάμνουν το γάλα.

Η Θεοδώρα έχει μάθει πια όλα τα μυστικά των παλαιότερων. Κι ακολουθεί τα βήματα κατά πως πρέπει με μεγάλη προσοχή. Μα παρ' όλη την προσοχή που δείχνει στη δουλειά της, γυρίζει κάθε τόσο προς την μερκάν της Σκάλας της Ασπρόβρυσης, σαν κάθε μέρα, και παρατηρά τον θαλασσινό ορίζοντα μην και φανεί κανένα εμπορικό να έρχεται από απέναντι. Μην έρχεται επιτέλους ο κύρης της. Μα ο ορίζοντας είναι καθαρός και η Σκάλα άδεια από πλεούμενα. Ούτε σήμερα.

Το ίδιο βράδυ σκοτωμένη που την δουλειάν της ημέρας, έγειρε επιτέλους στο στρώμα της. Έτσι όπως προσπαθούσε να βουλευτεί στο μαξιλάρι, είδε ξανά τον Θεοφάνη που τούτη τη φορά στεκόταν πίσω από το τραπέζι. Εθώρεν την με το ίδιο πικρό χαμόγελο και της είπε τρυφερά «Να προσέχεις τα μωρά μας». Έκανε να σηκωθεί μα δεν είχε δυνάμεις. Ούτε να φωνάξει μπόρεσε, ούτε να ρωτήσει τόσα που ήθελε να μάθει.

Την επόμενη μέρα, σηκώθηκε που το ξιφώτιν και δεν εισουρκάζετον. Κάτι ενίγη. Η κοτζιάκαρη η Ποστολίνα!!! Αυτή θα της εξηγήσει ιντα ρκεται να πει. Έσασεν ενα καλάθι γεμάτο κανίσσια και έφυγε χωρίς να πει τίποτε σε κανέναν.